

วิบากกรรมของข้าพเจ้า

วรรณ สุทธิวิจิตร

R8024

เมื่อตอนเด็ก ๆ ข้าพเจ้าได้สั่งสมกรรมไว้มาก เมื่อถึงเวลากรรมส่งผล ข้าพเจ้าก็ได้รับวิบากกรรมหลายครั้ง ได้รับทุกขเวทนามอย่างแสนสาหัส กล่าวคือ วันไหนกับข้าวมี่ปูทะเล ข้าพเจ้าจะเจตนาทำอย่างตั้งใจ และทำอยู่เสมอ โดยใช้มีดโต้ทะเล็กลงบนตัวปูทะเลที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อสับปูออกเป็นสองส่วนให้เท่า ๆ กัน

เมื่อปูถูกมีดโต้ก็จะกระดุก-กระดิก เล็กน้อยเนื่องจากก้ามและขาทั้งแปดถูกแม่ค้ำมัดด้วยเชือกอย่างเหนียวแน่น ถ้าขณะนั้นเพียงแต่ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อปูสักนิด ข้าพเจ้าก็คงจะรู้ซึ่งถึงความเจ็บปวด ความทนทุกข์ทรมานของปู แต่ข้าพเจ้ากลับไปสนใจและภาคภูมิใจกับความสำเร็จที่ข้าพเจ้าสับปูได้ ๒ ส่วนเท่า ๆ กันมากกว่า ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็จะสับก้ามปูก่อนเพื่อป้องกันการถูกหนีบ สับขาปูส่วนปลายทิ้ง แล้วถือเนื้อปูออกเป็นชิ้น ๆ สำหรับทำกับข้าว

เวลาผ่านไปร่วมสิบปี กรรมก็มาปรากฏให้เห็น ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไปคุมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ข้าพเจ้ากำลังก้มตัวลงเพื่อเดินลอดเข้าตึก มีอาจารย์ชายท่านหนึ่งเดินลอดเข้าไปก่อน ไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้าเดินลอดตามจึงดึงบานประตูเหล็กทั้งบานลงในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังก้มตัวลอดอยู่พอดี บานประตูเหล็กได้ทำหน้าที่เหมือนนิกโยติน สับลงบนแผ่นหลังของข้าพเจ้าลักษณะเดียวกับที่ข้าพเจ้าใช้มีดโต้สับลงบนตัวปู

ต่อมาเกิดอาการปวด ชา ตั้งแต่ต้นคอแล้วแผ่ซ่านไปถึงปลายนิ้วมือ แผ่นหลัง สะโพก ทรมานเหมือนถูกปลายเข็มจำนวนนับหมื่นนับแสนเล่มมาทิ่มแทงทุกอณูในร่างกาย ต้องรักษาตัวกว่า ๒ เดือน รับประทานยา ทายา กายภาพบำบัด ใส่ปลอกคอ เมื่อข้าพเจ้าหายก็เริ่มสนใจปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าตอบตัวเองว่า นั่นเป็นเพียงอุบัติเหตุ ยังไม่ปักใจเชื่อว่าเป็นกฎแห่งกรรม แต่ข้าพเจ้านั่งสมาธิแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรอยู่เสมอ

ต่อมาอีก ๖-๗ ปี ปูยังไม่ยอมอโหสิ วันหนึ่งข้าพเจ้านั่งอยู่ตรงเบาะหลังของรถยนต์ ขณะที่รถจอดติดสัญญาณไฟแดง มีรถกระบะคันหนึ่งวิ่งมาชนกระแทกท้ายรถคันที่ข้าพเจ้านั่งอย่างแรงเสียงดังสนั่น และรถคันที่ข้าพเจ้านั่งก็ไปกระแทกชนท้ายคันข้างหน้าต่อ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก รถพังยับ ทั้งหน้ารถและท้ายรถยุบเข้าหากัน อีกฟุตกว่ารถก็ยุบมาถึงตัวข้าพเจ้า ขณะที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้าตั้งสติได้ เอามือจับเบาะยึดแขนไว้ไม่ให้หน้าอกถูกอัดกระแทก ข้าพเจ้ารู้ตัวทุกขณะจิตที่เกิดขึ้น อวัยวะส่วนคอถูกเขย่งไปมาตามแรงกระแทกราว

กับจงใจให้คอหักลงเดี๋ยวนั้น ข้าพเจ้ารับประทานยา ทายา นั่งสมาธิอยู่ ๒-๓ วัน ก็หายเป็นปกติ ข้าพเจ้าก็ตอบตัวเองเหมือนเดิมว่า นั่นเป็นเพราะอุบัติเหตุ

ต่อมาอีกสองปี เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้านั่งแท็กซี่ไปขึ้นรถของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน รถแท็กซี่ขับไปช้า ๆ รถเมล์คันหลังเบรคแตกมาชนท้ายไม่รุนแรงนัก ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองไม่เป็นไร จึงเดินทางต่อไปวัดอัมพวันและในคืนนั้นเอง อาการปวด ชา บริเวณคอของข้าพเจ้าก็เริ่มขึ้นอีก แม้กระทั่งกินอาหารก็กลืนได้ลำบากเย็น วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้ไปหาพี่สมประสงค์ ซึ่งมีเมตตาจิตช่วยทายาให้ ๒-๓ ครั้ง อาการทุเลาลงบ้าง

ในวันที่ ๔-๕ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้ากระวนกระวายใจคิดลี้เลใจจะกลับไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ จิตใจว่าน่าจะจะต้องไปเดินรอบกุฏิของหลวงพ่อบรรดาหลายรอบ แต่ไม่มีโอกาสได้พบท่าน ข้าพเจ้าไปยืนอ่านป้ายนิเทศหน้ากุฏิที่จัดเนื้อหาเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อก่อนที่เคยกทำกับนก เต่า สุนัข แมว ข้าพเจ้าอ่านอย่างพิถีพิถัน เพราะแม้ว่าจะเคยอ่านมาหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ครั้งนี้ข้าพเจ้ายืนอ่านทุกตัวอักษรอย่างช้า ๆ และยอมรับโดยไม่มีข้อโต้เถียง ปักใจเชื่อเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า นี่เป็นกฎแห่งกรรมที่ข้าพเจ้าต้องยอมรับ

ข้าพเจ้าเดินน้ำตาอาบแก้มกลับไปศาลาเหมือนเดิม ตั้งใจเดินจงกรม ตั้งใจนั่งสมาธิอย่างเต็มที่ ตั้งใจแน่วแน่อธิษฐานจิตขอให้โรคหายที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าจะขอปฏิบัติเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ตายเป็นตาย ข้าพเจ้านึกถึงคำสวดบทหนึ่งที่ว่า ถึงแม้ร่างกายจะเจ็บปวดทรมานทุกข์ทรมานอย่างไร แต่ใจไม่ได้เจ็บป่วยทรมานไปด้วย ข้าพเจ้านั่งกำหนด พอง-ยุบไป รู้สึกว่าความปวดทั้งหลายเริ่มจะมีอาการหนักยิ่งขึ้น และเพิ่มอาการปวดเข้า ปวดขามากขึ้นเป็นทวีคูณจนต้องเม้มปาก ชมความปวด ข้าพเจ้าปวดมากจนเลิกสนใจเพราะมุ่งแต่กำหนดปวดหนอ อดทนหนอ ข้าพเจ้ากลับมาดูใจตัวเอง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าใจขณะนั้นสงบ เจยไม่ได้ทุรนทุรายในขณะที่ร่างกายปวดจนรู้สึกจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว ข้าพเจ้านั่งแยกรูป-นามด้วยอาการที่สงบ มองเห็นใจตัวเองที่เจย รู้สึกว่าร่างกายที่ปวดอยู่ก็ปวดไป ข้าพเจ้ากำหนดพองยุบไปเรื่อย ๆ

จนกระทั่งหมดเวลา เมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้น อาการปวดทั้งหลายหายไปราวกับปาฏิหาริย์ เหลืออาการที่ร้อนวูบวาบเหมือนทายาหม่องไปทั้งตัว

เย็นวันนั้นข้าพเจ้าไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่งในวัดอัมพวัน ได้ไปไหว้เทพกาหลงเป็นครั้งแรก ทั้ง ๆ ที่เคยมาที่วัดนี้หลายครั้ง และขอวิงวอนภาวนาให้เทพกาหลงช่วยรักษาโรคให้หายขาดด้วย ในวันรุ่งขึ้นขณะที่ข้าพเจ้านั่งกำหนดพอง-ยุบนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสัตย์กับตัวเองว่า ข้าพเจ้าหายเป็นปกติแล้ว จะกลับไปพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นวิทยาทาน

๑,๐๐๐ เล่ม เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร การนั่งสมาธิครั้งนี้ ข้าพเจ้ามีอาการร้อน แสบไปทั้งตัว

ขณะที่นั่งกำหนดพอง-ยุบ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่าผมทั้งศีรษะเปียกเหมือนมีน้ำมา ชโลมจนเปียก ข้าพเจ้ามีสติรู้เท่าทันปัจจุบันทุกอย่าง ไม่ได้มีอุปาทานหรือคิดนึกไปเอง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าผมบนศีรษะเริ่มตั้งขึ้นเองรวมเป็นกระจุก ๆ เป็นหย่อม ๆ ทั้งศีรษะ ข้าพเจ้า เพิ่งจะนึกออกว่าเหมือนขนของกระต่ายเวลาถูกน้ำร้อนลวก ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไรออกมา ดั่ง ๆ ในกฎแห่งกรรมที่ปรากฏชัดเจนอย่างนี้ เพราะข้าพเจ้าเคยมีส่วนร่วมในการฆ่ากระต่าย ด้วยโดยการยกกาน้ำร้อนเตรียมไว้ให้เขา ต่อมาข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนมีมือ ๒ มือมารวบผมตรง ท้ายทอยออกเป็น ๒ กระจุกซ้ายขวา แล้วกระจุกผมทั้ง ๒ ข้างถูกกระตุกขึ้นอย่างเบา ๆ นุ่มนวลเป็นจังหวะ ๒-๓ ครั้ง เหมือนกับมีศุนย์รวมประสาทยู่ข้างหูนั้นถูกกระตุกขึ้น เทพ กาลลงมาช่วยรักษาโรคให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าภาวนาขออย่าเพิ่งหมดเวลาแล้วสัญญาณ เดือนก็ตั้งขึ้น ข้าพเจ้าดีใจมาก เชื่อมั่นว่าข้าพเจ้าหายจากโรคแน่นอน

วันต่อมาผมบรรดาผู้ใหญ่ที่มาปฏิบัติธรรมทักว่า “ได้สองกระจุกดูหน้าบ้างหรือ เปล่า?” ไม่อยากจะทำก็ต้องเชื่อ เพราะข้าพเจ้าได้เปลี่ยนจากใบหน้าที่ซีด..อมทุกข์..หมอง เสร้า..กลับกลายเป็นสีหน้าที่สดชื่น มีสีเลือดมากขึ้น ผิดไปจากเดิมราวกับคนละคนในเวลาไม่กี่วัน

ในคืนสุดท้ายก่อนกลับ ข้าพเจ้าตั้งใจนั่งสมาธิตรงที่นอนอีกครั้งหนึ่ง วันเดินทางกลับ รู้สึกสบายเป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ต่อมาข้าพเจ้าได้เขียนและจัดพิมพ์หนังสือเรื่อง สอนลูกศิษย์นั่งสมาธิขั้นพื้นฐาน พิมพ์แจกเป็นวิทยาทานตามที่ได้ตั้งใจไว้

แต่กรรมของข้าพเจ้ายังไม่หมด ในวันที่ข้าพเจ้านัดไปรับหนังสือ ทำของข้าพเจ้าเกิด ไปถูกอะไรโดยไม่รู้ตัว เลือดไหลออกมาเป็นลิ่มแดงสดกองอยู่บนพื้นเหมือนเลือดไก่ ข้าพเจ้าเพิ่งนึกออกอีกครั้งว่า ข้าพเจ้ามีส่วนเป็นผู้ช่วยในการฆ่าไก่เมื่อตอนเป็นเด็ก ด้วย